





Xander en zijn grootouders **BOVEN** en Xander en Peet Yves **ONDER**.



1. Laat een meiske u 10 keer in u wezen kietsen	25 pt	25
2. Pist tegen iemand zijn voordeur	10 pt	10
3. Vang roefiel in u wezen	50 pt	
4. Lik aan xander zijn muismatje	25 pt	
5. Koopt een bakske frieten	10 pt	
6. Jumped ne struik	10 pt	10
7. Drinkt een glas "rooie wodka appeljenever Citroenjenever cola ice tea bier"	50 pt	25
8. Eet gras	25 pt	
9. Belt aan bij iemand onbekend en vraagt glaaske water	25 pt	
10. Lik aan iemand zijnen oksel	50 pt	50
11. Lik aan jonas zijn haar	25 pt	25
12. Loopt tegen garage poort	10 pt	10
13. Doe ne shopping cart	10 pt	
14. Schijt in eddy wally zijnen of	50 pt	
15. Spring van de wandelbrug	25 pt	25
16. Klimt op nen geparkeerden auto	50 pt	
17. Zeg tegen ne chauffeur van ne 96 dat ij stinkt	25 pt	
18. Stapt op nen bus en stapt halte verder af	10 pt	
19. Keist	25 pt	25
20. Kruipt op nen trein	10 pt	
21. Eet zand	25 pt	25
22. Laat iemand daj nie kent een nietje in uwen arm slaan	50 pt	
23. Laat gawein 5 keer handplets doen bij u	50 pt	50
24. Steekt een lichaamsdeel in brand	50 pt	
25. Doe bellekerek en legt u voor de deur	50 pt	10
26. Smit u ergens	10 pt	10
27. Doe ne koprol	10 pt	10
28. Doe ne spriet	10 pt	10
29. Ga ne winkel binnen en begint te headbangen	25 pt	
30. Ademt axe in	25 pt	
31. Probeer een potlood in tuwen arm te steken	50 pt	
32. Duimworstelt me gawein zijnen dikken teen	10 pt	
33. Vang ne lowkick	25 pt	25
34. Trapt op een hark en vang ze op u voorhoofd	10 pt	
35. Doe ke kickflip	10 pt	10
36. Laat u op u ol slaan me een braadpan	25 pt	
37. Zet u broek op u hoofd en maakt een wandelingske	10 pt	10
38. Loopt me u hoofd tegen een verkeersbord	10 pt	10
39. Ript ne velo	25 pt	25
40. Springt in water	25 pt	25
41. Rol van trappen	25 pt	
42. Sla een blikske bier kapot op u hoofd	25 pt	
43. Giet een blikske bier in u broek	25 pt	
44. Bijt stuk zeep af en kauw der paar ke op	50 pt	
45. Vangt een vuist	25 pt	25
46. Zoekt iemand me puntige schoenen en laat die in u kloten schuppen	50 pt	
47. Olie't nen gap	25 pt	25
48. Doe den jackass	10 pt	10
49. Giet cola in uw haar en wast u nimmer	25 pt	
50. Gaan klap met nen ouden bok in nen cafe	50 pt	50
51. gaan loopt in kiezig veld met uw blote voeten	25 pt	
52. kruipt op het dak van nen geparkeerden auto	10 pt	10
53. springt in nen gracht	25 pt	
54. roept naar iemand en zegt "wa dest mee au?"	10 pt	
55. rikt aan speedy	10 pt	10
56. draai rond uw eigen en loopt rechtdoor.	10 pt	10
57. volg nen mens	50 pt	50
58. Doe nen Freestyle Rap	25 pt	25
59. Loop tegen een koe	25 pt	
60. loopt tegen een vuist	25 pt	25

645

VISO
VRIJ INSTITUUT
VOOR
SECUNDAIR ONDERWIJS

VZW Inrichtend comité
van het Vrij Instituut voor Secundair Onderwijs
Industrieweg 228, 9030 Mariakerke (Gent)
Tel. 09-216 36 36 - Fax 09-216 36 37
viso.mariakerke@viso.be - www.viso.be
Inst. kenm. 0369393112440211

Mariakerke, 2004-03-11

Aan de ouders van Xander De Rycke
Roze 151
9900 Eeklo

Betreft: brand veroorzaken bij een filmopname

Geachte heer/mevrouw,

Naar aanleiding van ons telefoongesprek van donderdag 11 maart 2004 volgt hier de schriftelijke bevestiging.

Uw zoon heeft vorige maand een film gemaakt waarin te zien is, dat hij zichzelf in brand laat steken.

Deze film werd opgenomen op een plaats waar hij op dat moment niet mocht zijn. Gezien de ernst van de situatie (mogelijk zware brandwonden, onherstelbare letsels,...) hebben we met de directie een aantal sancties opgelegd.

Behalve het feit dat hij zichzelf en anderen in gevaar heeft gebracht, heeft hij hiermee ook de reputatie van het internaat geschaad en het vertrouwen van de opvoeders geschonden.

Wij tillen zeer zwaar aan dit vergrijp maar willen hem desalniettemin de kans geven om zijn fouten te herstellen, en om zijn jaar op een positieve manier te beëindigen.

Hij wordt bijgevolg niet uit het internaat verwijderd, maar er volgt wel een preventieve schorsing van 2 dagen op 15 en 16 maart. In de bijlage vindt u een opsomming van de sancties.

Kunt u de strook onder de bijlage invullen, ondertekenen en terugsturen naar het internaat?

Mocht u nog vragen of bedenkingen hebben, dan kunt u steeds contact met ons opnemen.

Hoogachtend,

Piet De Graeve
Directeur

Ludwig Engels
Internaatbeheerder

HIGRO
Campus



Demons of stupidity: Xander, Filou, Bryni, Mattias, Jonas en Yf.



BEKEND & BESCHEIDEN



**Xander
De Rycke.**

**BEKEND &
BESCHIEDEN**

Opgedragen aan Joël Henri Volckaert
1936 – 2020

‘De Rycke, het trok weer op de kloten, hé.’

VOORWOORD DOOR ALEX AGNEW

Ik haat Xander De Rycke nog steeds! Eerst brengt hij op zijn driewintigste zo maar even een boek uit over zijn turbulente leven dat tien keer beter is dan dat veredelde kleurboek dat ik destijds uitbracht (*Superheld!* Nog steeds te koop op mijn webshop! Koop het of ik steek er jullie huizen mee in brand!). Dan pioniert hij even podcasten in dit land met zijn *Mosselen om half twee* (bedankt om het pad te effenen, by the way!). Daarna gaat hij ook nog eens de eindejaarsconference heruitvinden met zijn onnavolgbare en bijzonder briljante mediaconference *Houdt het voor bekeken*, om dan ook nog eens te laten zien hoe je een latenighttalkshow op de correcte manier doet met zijn *Vanavond Live* (Bekijk vooral de aflevering met MIJ! IK ben briljant!).

Net wanneer hij in alle grote bakken in Vlaanderen zijn uitverkochte *Bekend en Bescheiden* tour ging aanvatten, barstte COVID-19 los en moest de tour worden verplaatst naar volgend jaar. *Aha! There is a God*, dacht ik triomfantelijk! Maar dan schrijft dat getalenteerde klootzakje tijdens de lockdown zo maar tussendoor een anderhalf uur durende show (*Uitgerust en Immuun*) bij elkaar! Alsof het niks kost!

En nu heeft die kleine smeerlap nog het lef om met zijn tweede autobiografie af te komen!

Wees gerust: Ik HAAT... *Ach, who am I kidding...*

Ik houd van Xander De Rycke. Het manneke had mijn hart al gestolen met zijn slungelachige, rebelse houding toen hij nog maar achttien jaar oud was. Zo jong en toch al een leven geleid dat al een hele goeie autobiografie waard was. En vooral, ondanks zo'n erbarmelijke start erin in slagen om van je leven zo'n weergaloos succes te maken...

Het is weinig mensen gegeven. Dus Xander, als er nog eens een moment komt waarop jij je minder goed in je vel voelt of je jezelf loopt af te vragen wat voor zin dit leven in godsnaam heeft, lees dit voorwoord dan nog eens even. *Because this is your life, buddy.* Dit heb jij allemaal al gedaan en daar mag je heel erg trots op zijn.

Ik kijk al uit naar het voorwoord van je derde biografie binnen 10 jaar. *Well done, son.*

I am proud of you.

Je pa.

PROLOOG

In mijn eerste boek grapte ik in het voorwoord maar weg over hoe het eigenlijk nog niet mijn definitieve biografie was. Dat jullie die maar gingen krijgen tegen mijn drieënzestigste. Het zou een telefoonboek worden, geschreven door een overbetaalde ghostwriter en met de verhalen over mijn drie huwelijken en hoe die pony uiteindelijk uit de badkamer is geraakt. Wel, we zijn intussen bijna tien jaar later en ik ben nog maar één afgebroken verlovingsver. Mijn ghostwriter is serieus onderbetaald en die pony, die moet voorlopig nog niet uit de badkamer. Dat hij eerst maar eens goed nadenkt over wat hij allemaal heeft gedaan voor hij eruit mag.

Ik had ook niet gedacht dat we hier weer gingen zitten. Dat ik opnieuw de zuurverdiende euro's uit jullie zakken zou kloppen zodat jullie nogmaals de verhalen konden lezen die de gemiddelde fan intussen vanbuiten kent. Maar nood breekt wet. Ook al is mijn vorige boek uiteindelijk pas acht jaar na zijn release uitverkocht, de vraag ernaar bleef groter dan ooit.

Ik geef eerlijk toe: *Het Leven is kak. En dan wordt het grappig* had dringend een update nodig. Toen ik in 2011 het origineel schreef, deed ik dat om mijn demonen van mij af te schrijven. Ik wou tonen aan de buitenwereld dat ik meer was dan die kwade schoolverlater, die humoristische comedian met zijn vettige haar of die pseudocriticus van op sociale media. Het was tijd om het publiek achter het gordijn te laten kijken en mijn ervaringen met mijn dronken moeder in de armoede te delen, de waanzinnige dingen die ik uitstak met mijn vrienden en mijn turbulente start in stand-upcomedy.

Zo raakte dat boek verkocht aan de uitgeverij: een startende comedian die zichzelf opwerkte naar zijn eerste zaalshow geeft zijn inzichten.

Hij zou het reilen en zeilen tonen achter de schermen van de toenmalige comedyboom. Het boek was een deel biografie en een deel handleiding voor de Vlaamse comedyscene.

Wat ik niet had verwacht, was dat mijn verhaal zo veel mensen zou raken. Mensen spraken mij aan over de herkenbaarheid van bepaalde situaties, anderen waren enorm aangedaan van mijn *origin story*. Voor veel lezers was het eerste deel van het boek ook het leukste. De consensus luidde: ‘Geef ons meer verhalen over uw leven en minder uitleg over welk merk microfoon* het beste is voor stand-upcomedy.’

Akkoord, ik had het kunnen denken dat ik nog meer zou meemaken ná mijn drieëntwintigste. Maar in mijn verdediging: ik had het volgens mij echt wel gemaakt op dat moment. Ik bedoel maar, na mijn hele situatie was ik uiteindelijk maar een succesvolle stand-upcomedian geworden. Ik had een afschuwelijke jeugd overwonnen, nam mijn start in de stand-upcomedy, kende een dip in mijn carrière en kwam er toch weer bovenop! Het was toch perfect mogelijk dat de rollercoaster daar ten einde kwam?

Niet dus.

Goed nieuws mijn liefste leesbloempjes: *the adventure continues*.

Voor jullie leesplezier heb ik het originele boek gestript tot het bot en het verhaal volledig opnieuw uitgeschreven. Geen zorgen: er is niets gecensureerd. Integendeel, er zijn zelfs nieuwe verhalen bij gekomen die ik toen vergeten was. Daarbovenop krijgen jullie de afgelopen tien jaar van mijn leven er voor dezelfde prijs bij. Sta mij toe om jullie nog één keer mee te nemen naar de Kaaistraat in Eeklo, naar het internaat op VISO Mariakerke en zweterige jeugdhuizen in heel Vlaanderen. Herbeleef nog eens het ontstaan van *Mosselen om half twee* en *Houdt het voor bekeken*, terwijl ik worstel met frustratie, jaloezie en depressie, met voldoende ruimte voor succes, hard werk en oprechte momenten van geluk. Welkom bij *Bekend & Bescheiden*, het boek dat bevestigt dat het leven altijd kak én grappig zal blijven.

* Shure SM58

“ONCE MORE INTO THE FRAY,
INTO THE LAST GOOD FIGHT I’LL EVER KNOW.
LIVE AND DIE ON THIS DAY,
LIVE AND DIE ON THIS DAY”

Liam Neeson voor hij een roedel wolven gaat aflappen
in *The Grey* (2011)

1.

DE GEBOORTE VAN XANDER DE RYCKE

Mijn eerste herinnering aan humor, aan een oprechte lach die ontsnapt, was toen ik in de kast van mijn tante een geheime schat ontdekte. Ik las heel graag als kind. Het was mijn enige vorm van vakantie, van ontsnappen uit het Meetjesland. Tussen de *Jommeke*-strips, die ik nu in zes minuten uitlees omdat er nooit een dialoog deftig in wordt afgewerkt, en de *Suske en Wiske*'s, waarin de geschiedenis van een gebouw twee bladzijden aan tekstballonnen kon vullen, lag een pure parel: *De geboorte van Urbanus*.

Het was de perfecte instapstrip tot de wereld van Urbanus. Een prequel met de letterlijke geboorte van het volwassen kind in de strip en de figuurlijke geboorte van de humor in mij.

Urbanus was simpel, met veel dialect en weinig poespas. Op de eerste pagina werd er al gesproken over het vervangen van de pisfles van nonkel Fillemon. Die woonde in een groot landhuis, waar Urbanus op zolder per toeval een volledige cinemaruimte terugvond. Dat sprak tot de verbeelding, maar was tegelijk realistischer dan alles wat ik er daarvoor was tegengekomen. In andere stripverhalen werden er continu allerlei dingen gebouwd of werd er naar verre landen gereisd. Dat hoorde niet thuis in mijn leefwereld. Maar Urbanus was ruw en echt: hij vloekte en was allesbehalve perfect. Dat was tastbaarder en

realistischer dan de gemiddelde strip. Hij was een kind en tegelijkertijd ook weer niet, want hij had een baard. Eigenlijk wist je het gewoon niet goed. Urbanus was een soort rare oneindigheid waarmee ik me kon associëren.

Die strip was mijn introductie tot Urbanus. Het was een heilige graal voor mij. Ik heb die strip dan ook gestolen uit de kast van mijn tante en meegesmokkeld naar mijn grootouders. Toen mijn grootvader mij erin zag lezen, merkte hij op dat Urbanus niet alleen leefde op papier, maar ook bestond in het echt. Het idee dat een figuur uit een strip ook echt leefde, was voor mij zo'n raar idee dat ik het niet kon geloven.

'Natuurlijk wel,' zei mijn grootvader en hij nam me mee naar de living.

Nooit zou mijn grootvader zichzelf dure apparatuur kopen. Mijn grootouders hebben hun leven lang dezelfde tv gehad, eentje waar niets digitaals aan te pas kwam, zelfs geen afstandsbediening. Maar mijn grootvader was een groot muzikliefhebber en in de woonkamer stond zijn pièce de résistance: een stereoketen waarop je alles kon aansluiten. Er stonden twee gigantische boxen en natuurlijk een platenspeler, een cd-speler en een cassettedeck. Hij liet me luisteren naar een fragment dat hij van de radio op cassette had opgenomen.

Het eerst wat ik ooit van Urbanus heb gehoord, waren de laatste zeven minuten van het einde van *Fillemong & Fillomeen*. Na die eerste introductie begon mijn grootvader me vinylplaten te geven: elk jaar kreeg ik voor mijn verjaardag een nieuwe plaat. Die lp's heb ik kapot gedraaid op zijn platenspeler en ik heb die platen nog altijd. Ondertussen heb ik ze wel allemaal dubbel, omdat ik dacht dat ik ze nooit zou terugkrijgen van mijn moeder

Negen of tien jaar oud was ik toen ik die strip voor het eerst in mijn handen kreeg. Nadien was alles wat draaide of keerde Urbanus. Ik ging verkleed als Urbanus naar schoolfeesten, ik leerde verschillende 'bits' van buiten en begon van alles te verzamelen. Zelfs mijn eerste duif, die ik van grootvader de duivenmelker had gekregen, heette Urbanus.

Mijn tweede duif noemde ik Happer, naar de T-Rex uit *Platvoet en zijn vriendjes 2*, omdat het beest iedereen prikte als je nog maar in de buurt kwam. Heel intensief ging ik op in de hele figuur van Urbanus.

Urbanus kriebelde mij op een manier waarop ik qua humor nog nooit was gekriebeld. Hij is echt een komiek voor een publiek van negen tot negenennegentig jaar. Kinderen kunnen zich perfect vinden in die rare, waanzinnig geschilderde leefwereld van hem en de humor blijft goed tot elke leeftijd. Niet alleen de lp's maar ook de platenhoezen waren heel wat. Van Urbanus kun je een plaat opleggen en tegelijkertijd naar de platenhoes kijken en de karakters van zijn verhalen zien opduiken.

Als kind was ik meer fan van zijn moppen dan van zijn muziek, die ik wel meer ging appreciëren toen ik ouder werd. Voor mij ging het vooral over zijn bindteksten, zoals hij die verhalen zelf noemt. Zo zijn er meerdere bits die ik wel honderd keer heb gedraaid. Mijn favoriet was en blijft 'Biologisch tuinieren' van *Is er een Urbanus in de zaal?* – die met al die Urbanussen op de hoes. Daarvan kreeg de zin 'Wegwijzertjes in braille? Vind da maar ze!' totaal niet de respons van het publiek die hij verdiende.

Helaas heb ik toen ik jong was nooit de kans gehad om Urbanus live te zien. Wel bekeek ik talloze videocassettes van oude voorstellingen opnieuw en opnieuw. Wanneer hij op de televisie kwam, wou ik geen enkele minuut missen. Zo was er *RIR (Reglement is reglement)* uit 1995, dat ik trouw volgde tot Els de Schepper Urbanus kwam vervangen. *Genoeg gelachen, nu humor* doet me vandaag nog altijd lachen. De beste sketch is die waarin Urbanus zijn buurman na-aapt. Zo gebeurt er om de drie seconden wel iets grappigs: Urbanus die zijn venster opendoet, waarna het venster eruit valt. Een kast die op hem valt terwijl hij sit-ups probeert te doen. Het is hilarische slapstick in zijn puurste vorm.

Mijn voorliefde voor Urbanus is nooit weggegaan. Door hem wou ik eigenlijk eerst striptekenaar worden. Ik tekende mijn strips in de stijl van Willy Linthout, met mijn schoolvrienden en mezelf in de hoofdrol, perfect passend in de wereld van Urbanus. Dat was volledig mijn ding.

Maar mijn liefde voor tekenen ging weg omdat tekenen nooit werd aangemoedigd. Niemand gaf mij een duwtje in de juiste richting. Voor iedereen was het altijd maar van: ‘Ooh, hij tekent gewoon graag.’ Terwijl het voor mij veel meer was dan dat. Ik zeg niet dat ik het vandaag mis. Ik vind niet dat ik nu goed genoeg kan tekenen. Misschien had dat met de juiste motivatie anders kunnen zijn, maar ik heb geen spijt van waar ik nu sta. Door mijn stand-up heb ik Urbanus ondertussen kunnen ontmoeten en zelfs met hem kunnen samenwerken. Dat is voor mij veel meer waard.

De eerste keer dat ik Urbanus ontmoette, was naar aanleiding van mijn allereerste zaalshow op dvd. Ik had hem een mail gestuurd omdat ik die dvd vol extra's wou steken. Het ultieme ding voor mij was Urbanus als *post-credits scene*. Hij en ik die samen mijn show bekeken. Ik was fan van het eerste uur en mijn grootvader was dat ook. Het betekende enorm veel voor mij – en ik weet zeker ook voor hemzelf – om mijn grootvader er op de een of andere manier toch in te krijgen. Die eerste dvd heb ik aan hem opgedragen en als het laatste beeld dat van Urbanus en mij zou zijn, dan was die cirkel rond.

Tot mijn blijdschap stemde Urbanus ermee in. We hebben een scène gedraaid waarin hij samen met mij in zijn zetel mijn show bekeek. De opname duurde nog geen halfuur, maar het leek voor mij een hele namiddag. Ik was sprakeloos – en ook lichtjes in paniek. Hij was zo grappig en ongeremd, exact wat ik wou dat hij was. De show lag nog niet eens op of hij begon al commentaar te geven op absoluut niets. Dat is het uiteindelijk ook geworden: hij en ik die commentaar geven op niets.

De regisseur van de dvd monteerde er een stuk mee van dertien minuten, wat aan de lange kant is voor een ‘*after credits*’. Maar ik kon er niets meer van halen, het was voor mij het beste van de hele dvd. Een mooie symboliek.

In de loop der jaren is Urbanus blijven opduiken in mijn leven en in mijn carrière. Mijn relatie met hem ging naar een heel fijne, mooie plek. Ik ga daar niet in overdrijven, want ik heb het er nog altijd heel moeilijk mee. Die doodse paniek wanneer hij in mijn buurt is, die blijft.

Dan overlappen twee werelden elkaar waarvan ik nooit had gedacht dat ze ooit in elkaars buurt zouden komen. Er zijn meerdere dingen die ik niet voor mogelijk kan houden en Urbain zien of spreken blijft daar een van. Urbanus is een held voor velen van ons. Hij heeft al zo veel betekend voor zovele mensen en mijn verhaal is ieders verhaal. Nooit zal ik hem kunnen uitleggen hoeveel hij voor mij betekent.

Hij heeft me nooit teleurgesteld. Ze zeggen altijd dat je je helden nooit mag ontmoeten, maar ik ben blij dat ik hem wel heb ontmoet. Ik ontdekte dat ook Urbain gewoon een mens is, met goede en slechte dagen. Hij was er voor het einde van mijn dvd en voor de honderdste aflevering van mijn podcast, waar hij drie uur met ons over allerlei onzin heeft gebabbeld. Urbain was zelfs een van de allereerste gasten in mijn talkshow *Vanavond Live* – het plastic Urbanusbeeldje op mijn bureau deed hem zichtbaar plezier. Op de een of andere manier is Urbain er altijd wel. Ofwel geeft hij het startschot van iets nieuws of komt hij iets in schoonheid beëindigen. Af en toe stuurt hij ook een mailtje, zomaar, uit het niets. Bijvoorbeeld om mij een hart onder de riem te steken of wanneer er weer een opgeblazen artikel in de krant staat over een ‘vete’. Dan stuurt hij dat ze mijn kloten maar moeten kussen. Meer geruststelling heb ik dan niet nodig van het universum.

De laatste keer dat ik hem zag, was voor een try-out van zijn nieuwe show in Lebbeke. Ik was voordien backstage geweest en genoot in de zaal van de show. Hij vertelde een bit over mensen die tourbussen organiseren om tot aan BV's hun deur te rijden. Daardoor kreeg hij nu iedere week een hoop toeristen aan zijn deur. Hij vertelde dat ze ook langs waren geweest bij Luc De Vos, maar dat er niemand opendeed. Luc De Vos was nog maar enkele maanden eerder overleden en de hele zaal reageerde gechoqueerd. Daarop reageerde hij: ‘Ja, ik hoorde dat Xander De Rycke in de zaal zat, dan durf ik al eens een crapuleuzer *moppeke* te vertellen.’

Ik maakte een ultrasoon geluidje dat menig potvis zou doen aanspoelen. Het was een van de grootste stempels van goedkeuring die ik ooit in mijn leven heb gekregen.

Nadien maakte ik in de backstage een van de meest perfecte Urbanus-momentjes mee. Hij zat aan een keukentafel en ik boven op het aanrecht. Zoals een kat was ik op het hoogst mogelijke punt geklommen om het schouwspel dat Urbanus was te observeren. De organisator bracht iemand backstage die wou dat Urbanus zijn gitaar signeerde. Het was aandoenlijk om te zien hoe een man van tegen de veertig zich verstopte achter zijn dochter van negen. Allebei waren ze even hard onder de indruk van Urbanus.

Toen Urbain de gitaar signeerde, vroeg hij of de man er veel op speelde. Die vent kon geen enkel woord meer uitstamelen. Naast hem stond zijn dochter met grote ogen naar Urbanus te kijken en Urbain focuste zich nu op haar: *‘En moette gij ook een tekeningske hebben?’*

Voorzichtig knikte ze van ja.

Urbain keek om zich heen. ‘Ja, lap! Ik heb hier nu niets om op te tekenen. Maar wacht.’ Hij zette een tekening op de volledige keukentafel en probeerde die aan het meisje te geven. *‘Hier, smokkelt da maar mee onder uwe frak!’*

Dat was echt een van de grappigste, meest spontane Urbanus-momenten die ik al had aanschouwd. Achteraf lag ik in een deuk op het aanrecht. Dat meisje zal voor de rest van haar leven onthouden dat Urbanus haar een keukentafel heeft proberen te geven met zijn handtekening erop. Dat blijft voor altijd een surrealistische herinnering.

Wie weet heeft hij daarmee iets onbewust in gang gezet. Had hij zoiets bij mij gedaan, ik was dat verhaal nu nog aan het vertellen.

Urbanus is een magische figuur die altijd zal blijven leven en inspireren in boeken, strips, films en humor.

Ik kan me niet inbeelden dat ik, toen ik jong was, harder heb gelachen met iets anders dan Urbanus.

Nog altijd zie ik die blikken van mijn grootouders toen ik op de grond met mijn koptelefoon naar zijn platen zat te luisteren: *‘Hoe kan dat manneke dat nu zo grappig blijven vinden?!’*



‘HIER WORDT GE NIET GEBOREN MAAR GEOOGST’

Comedy zou na mijn achttiende een belangrijk deel uitmaken van mijn leven, maar alles ervoor was het omgekeerde. Humor was altijd al mijn lichtpuntje, maar er zijn dagen geweest dat het licht moeilijk te vinden was – en dat gebeurt soms nog.

Op 19 december 1987 kwam de kleine Xander ter wereld. Een warm welkom heb ik nooit gekregen, ik was duidelijk niet de liefdesbaby van een koppel enthousiaste Meetjeslanders. Mijn ouders kwamen in hetzelfde café en op een avond gingen ze in een staat van zatte opwindung samen naar huis. Negen maanden later werd ik geboren.

Op café heb ik mijn moeder eens horen vertellen over mijn verwekking. ‘Ja, ik ken dat! Zeggen dat er een cadeautje voor u op zijn bed ligt. En negen maanden later heb ik Xander gekregen!’ Tot zover de romantiek en de liefde. Meer wou ik er toen ook niet over weten.

Net na de geboorte was mijn vader er wel nog bij, samen met zijn ouders. Die zijn juist lang genoeg naar mij komen kijken om te kunnen besluiten dat ik gelukkig niet erg op hun zoon leek. Heel even waren mijn ouders een koppel, maar veel hebben ze niet aan elkaar gehad. Ik heb mijn vader nooit echt gekend en daar lig ik ook niet wakker van. Wat je niet kent, mis je niet. Nooit heb ik het gevoel gehad dat ik een vader ontbrak, want ik heb de juiste dingen meegekregen van